

Herrens uppenbarelse 2019

Domkyrkan 6.1.2019

Under jultiden vill liturgin hjälpa oss att tränga in i de olika aspekterna av inkarnationen. Att Gud har blivit människa är något så stort och omfattande, att vi behöver tid och kraft för att ta till oss detta mysterium. I grund och botten har allt förändrats sedan Gud själv har velat dela vår mänskliga existens och alla dess villkor. Under julnatten får vi begrunda under vilka svåra förhållanden Guds Son föds till världen, där det inte finns någon plats för honom utom i ett smutsigt stall. På juldagen får vi sedan en inblick i Guds innersta mysterium, Treenigheten, där Sonen av all evighet föds och framgår ur Fadern. Allt detta berör oss och vårt liv här på jorden liksom vår kallelse att få del av Guds eviga härlighet. Idag på Epifania, Herrens uppenbarelse, är det just denna inbjudan och kallelse att få del av Herrens härlighet som liturgin vill glädja oss med.

”Led även oss, som redan känner dig i tron, till att skåda hans härlighet i himlen”, så bad vi i kollektbönen. I evangeliet hör vi hur stjärntydarna, de vise från Österlandet, leds av stjärnan till Betlehem för att hylla och tillbe barnet. De får som de första av hedningarna ta emot uppenbarelsen av Guds härlighet i det nyfödda barnet av Juda stam. Gud vill uppenbara för hela världens folk att han har sänt sin Son för att frälsa den genom honom. Guds egen himmelska härlighet strålar redan fram i det fattiga barnet i stallet. Alltsedan dess fortsätter människor i alla tider och miljöer att hylla och tillbe detta barn. Men samtidigt väcks det också hat och motstånd från makthavarnas sida. Knappt har Jesus hunnit födas förrän han måste fly undan tyrannen som vill röja honom ur vägen. Även om Jesus lyckas fly med Maria och Josef, drabbas oskyldiga barn av hat och mördas.

När ljuset tänds på vår jord aktiveras också mörkrets makter. Det får aldrig förvåna oss att Gud möter motstånd och att godhet förlöjligas och helighet förnekas. Gud har just kommit till världen för att befria och frälsa oss från det onda – som vi ständigt ber om i Fader Vår. Den kampen pågår till tidens slut, överallt och alltid. Just därför är det så viktigt att vi helhjärtat tar ställning för Jesus och hans evangelium och avsvärjer oss allt samröre med mörkrets makter, inte bara en gång utan gång på gång. Vi ser till vår fasa att denna ondska har nästlat sig in också i kyrkan, där oskyldiga barn har utsatts för fruktansvärda övergrepp. Därför måste vi fortsätta att be gång på gång: ”inled oss icke i frestelse utan fräls oss ifrån ondo”. Vi måste alla göra allt vad vi kan för att omvända oss alltmer till detta Barn som har fötts till vår jord. Det är vår stora glädje att vi får hylla och tillbe Jesusbarnet och sedan i vårt dagliga liv leva i Jesu efterföljelse och tjänst. Finner vi all vår glädje i Jesus är vi också bättre rustade att stå emot allt vad ondska och synd heter.

”Jorden är höljd i mörker, töcken omger folken, men över dig skall Herren stråla, över dig skall hans härlighet visa sig” (Jes 60:2). Mitt i en värld, där krigets och våldets mörker tycks härska, bryter ljuset in med gudomlig kraft när Gud blir människa i Jesus Kristus. Men han måste tas emot. Han måste efterföljas. Hans evangelium måste lysa upp vår värld. Hans bud måste åtlydas. Hans ord måste bli en ledstjärna för vår väg genom livet. Den stjärna som ledde Österns vise till Jesusbarnet i Betlehem måste lysa för oss alla och leda oss allt djupare in i vänskapen och föreningen med Jesus. Som döpta har vi fått del av trons inre ljus, av kärleken som brinner inom oss och hoppet som driver oss framåt mot målet. Det kristna livet är alltid dynamiskt. Dessa tre teologala dygder eller drivkrafter hjälper oss att inte fastna på vägen utan ständigt sträva vidare på helighetens väg.

I dagens evangelium om stjärntydarna som kommer till Betlehem används tre gånger ordet ”hylla”. De drivs av längtan efter att få se barnet och sedan falla ner och hylla det. Detta lilla ord vill beskriva den grundhållning som vi som troende har till den Gud som blivit människa i Jesus. Vi får falla ner och tillbe Gud och ge honom vår hyllning. Gud som är oändligt upphöjd i sin helighet och härlighet har kommit till vår jord. Det är vår stora glädje att vi får hylla honom. I tillbedjan och tacksägelse får vi komma inför honom, som har uppenbarat något av sitt utsägliga mysterium för oss. Denna akt av tillbedjan och hyllning tillkommer bara Gud. Som skapade av honom och till hans avbild är vi skyldiga att ge honom vår tillbedjan. Vi får tjäna honom som själv vill tjäna vår frälsning genom att bli människa för vår skull. Det är vår gudstjänst att vi får tillbe, hylla, tacka och lova honom. Det är en viktig dimension av vår mänskliga existens att vi kan ge Gud den tillbedjan och hyllning som tillkommer honom. Det är själv livsnerven i vårt förhållande till Gud. På engelska har man ett enda ord som sammanfattar denna grundhållning: *worship*. På svenska är det svårt att hitta ett enda ord för att beskriva detta. Kanske det beror på att vi i vår sekulära miljö har lite svårare att förstå oss på vad det innebär?

I de vise männens hyllning av Jesusbarnet ser vi hur denna grundhållning blir konkret inkarnerad. Varje gång vi samlas till gudstjänst får vi göra som de: hylla och tillbe Jesus som har fötts till vår jord. Även efter gudstjänsten får vi bli kvar i denna relation till honom i tacksägelse och tillbedjan. Liksom de vise männen återvänder vi sedan till vår vardag, där vi får den underbara uppgiften att hylla Jesus genom att efterfölja honom i alla de dagliga uppgifterna och händelserna. ”Res dig, stråla i ljus! Ditt ljus är här, Herrens härlighet går upp över dig” (Jes 60:1). Profeten Jesajas ord kan hjälpa oss att bli kvar i detta ljus mitt under allt det som kan vara svårt och jobbigt, mörkt och dystert, under vår vardag. Vi får aldrig ge upp hoppet, utan bli kvar i tron och kärleken till detta Barn som fötts till vår jord, så att vi ständigt kan hylla och tillbe det – liksom vi gör här och nu.